

nering Staten vil overtage, og hvor stort et Beløb i Lønninger der maa komme i Betragtning i saa Henseende. Den Usikkerhed, der bliver tilbage, ligger i, at man ikke véd, hvor længe de paagældende Civillister vil bestaa, og hvor længe de pensionerede vil leve, men dette kan man selvfølgelig ikke komme ud over. Dette ubestemte Moment vil altid være til Stede, men Statskassen vil, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, være betrygget paa tilfredsstillende Maade mod Følgerne af en særlig flot Hofhusholdning, idet en betydelig Reduktion vil indtræde med Hensyn til Statens fremtidige Udgifter paa dette Omraade. Det vil ærede Medlemmer se blot af den Omstændighed, at kun 35 Funktionærer efter denne nye Ordning vil blive pensionsberettiget, og Udvalgets Flertal har efter at have gennemtænkt dette Lovforslag fundet, at det træffer det rette, og henstiller derfor til Tinget, at det vedtages i uforandret Skikkelse.

Jeg skal, inden jeg slutter, gaa et Øjeblik ind paa den Stilling, som Mindretallet hidtil har indtaget til disse Sager. Det ligger i det, jeg allerede har sagt, at jeg ikke kan finde den Motivering, de to Mindretal bruger i deres Betænkning, berettiget. Det socialdemokratiske Mindretal har kun den Begrundelse, at det ikke kan erkende, at Staten har nogen Forpligtelse til at yde Pensioner til Hofembedsmænd og Hofbetjente. Jeg har i det, jeg hidtil har sagt, udtalt min Opfattelse af, hvorfor Staten har en saadan Forpligtelse. Jeg skal for øvrigt med Hensyn til det socialdemokratiske Mindretal erkende, at dette har konsekvent til enhver Tid under denne Sags Behandling indtaget det samme Standpunkt. Allerede i 1892 har den socialdemokratiske Ordfører eller i hvert Fald et socialdemokratisk Medlem af denne Forsamling, nuværende Landstingsmand Harald Jensen, efter at have faaet Spørgsmaalet, om der i den Forstand var en Forpligtelse for Staten til at yde de her omhandlede Pensioner, at hvis den ikke gav dem, kunde de paagældende søge dem ad Rettens Vej, besvaret derhen, at en saadan Forpligtelse bestod der ikke, erklæret, at saa vilde hans Parti ikke stemme for disse Pensioner. Dette Standpunkt er ogsaa hævdet i 1906 og 1907 af det ærede Medlem for Køben-

havns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Men nye eller andre Argumenter er ikke fremkomne. Den samme Motivering er gentaget i den Betænkning, der blev afgivet den 23. Marts 1907. Der hævdede det socialdemokratiske Mindretal ligeledes, at det ikke kan gaa med til Lovforslaget som Følge af, at det ikke kan erkende, at der i saa Henseende overhovedet foreligger nogen Forpligtelse for Staten.

Det radikale Mindretal har hidtil ikke haft en saa klar Stilling til Spørgsmaalet. Jeg ser ikke noget Spor af en særlig radikal Opfattelse af denne Sag før i 1907. Endnu i 1906 foreligger der ikke nogen særlig Udtalelse fra radikal Side, og den Omstændighed, at Lovforslaget vedtoges ved tredje Behandling i dette Ting med 64 Stemmer mod 6, synes at tyde paa, at ogsaa de radikale Medlemmer har stemt for det — det drejede sig altsaa der om den foreløbige Bevilling efter Kong Christians Død. I 1907 fremsættes der en Række Udtalelser af den ærede Ordfører for det radikale Parti, og deri erkendes det, at Pensionsloven af 5. Januar 1851 vækker hos Hofpersonalet en begrundet Forventning om i visse Tilfælde at faa Pension eller Statsunderstøttelse. Ligeledes udtales det af Ordføreren for det radikale Parti, at Lovgivningsmagten i hvert enkelt Tilfælde maa handle under billig Hensyntagen til den Forventning, som Pensionslovens Bestemmelser har vakt. Fremdeles finder man i den før omtalte Betænkning af 23. Marts 1907 en Udtalelse om den berettigede Forventning hos det afskedigede Hofpersonale. Men det hedder saa paa den anden Side, at man ikke kan stemme for Loven, medmindre der samtidig tilvejebringes en varig Ordning. Partiet erklærer sig for øvrigt rede til at forlænge den foreløbige Lov for et Aar, for at man i Mellemtiden kan træffe Bestemmelser angaaende en varig Ordning, altsaa en Lov af samme Art som den anden af de Love, vi beskæftiger os med i Dag. Dette Standpunkt at forlange en varig Ordning for Fremtiden indtages ogsaa under anden Behandling i 1907 af det daværende Medlem fra Kalundborg. Denne knyttede til Sagen et nyt Spørgsmaal, idet han mente, at man foruden at faa en endelig Ordning af Pensionsspørgsmaalet tillige maatte have afgjort og ordnet Spørgsmaalet om, hvorledes